

Пра прыклад жыцця і смерці

З таго моманту, як Марына даведалася пра хваробу, яна пачала весці дзённік. Не для сябе, але дзеля іншых. Жанчына горача верыла, што калі Бог дасць, абавязкова наступіць ацаленне, а яе дзённік будзе сведчаннем цуду. Ён будзе выдадзены, каб стаць падтрымкай і надзеяй для тых, хто пакутуе ад анкалогіі. Марыла, што дзённік будучы аддаваць за ахвяраванні, а сабраныя сродкі накіроўваць хворым на рак. Пульхныя вусны, пяшчотны позірк, агніста-рудыя валасы, зграбная фігура – Марына была маладой і прыгожай жанчынай. Пра такіх гавораць: “Надта маладой і прыгожай, каб памерці”. Яна адышла ў жыццё вечнае, маючы 32 гады, з дыягназам рак страўніка 4-ай стадыі.

Калі Марыны не стала, узнікла пытанне: а што рабіць з дзённікам? Бо канец выйшаў зусім не такі, на які спадзявалася верніца...

□ **“Мы вырашылі, што назавём дзённік цытатай з яго – «Мой маленькі крыжык» – і выдадзім на сямейныя сродкі зусім невялічкім тыражом. Атрыманыя экзemplяры прэзентуем тым, хто падтрымліваў Марыну ў складаны перыяд: родным, сябрам, парафіянам, якія ладзілі падчас хіміі няспынную малітву ў яе інтэнцыі, – дзеліцца Аліна, жонка брата Марыны. – І хаця канец сапраўды аказаўся**

іншым, ён усё роўна стаў прыгожым завяршэннем, бо такой была смерць Марыны”.

Апошнюю старонку дзённіка напісаў яе муж Аляксей. Да сустрэчы з будучай жонкай ён быў няверуючым, аднак Марына перамяніла і яго сэрца. Ён узяў з ёй шлюб, часта разам чытаў малітву верных падчас св. Імшы і, пэўна, пераасэнсаванне смерці таксама дзякуючы Марыне. Бо лягчэй “адпусціць” чалавека, калі ўсведамляеш: наперадзе сустрэча ў вечнасці.

У завяршальным допісе Аляксей распавёў, што ў апошнія гадзіны жыцця жонкі, калі побач з яе ложкам пачынаў маліцца Вяночкам да Божай міласэрнасці, ён бачыў, як Марыне адразу становілася лягчэй. Такім чынам, спраўджваецца абяцанне Езуса с. Фаўстыне, што “калі пры паміраючым моляцца гэтым Вяночкам, неспасцігальная міласэрнасць атуляе душу” (Дз. 811). ***“Апошнія ж словы Марыны былі: «Прабач мяне, Божа». І мне падаецца вельмі важным, калі чалавек, адыходзячы ў жыццё вечнае, мае магчымасць свядома развітацца з гэтым светам. Іншымі словамі – гэта дар шчаслівай смерці”***, – дадае Аліна.

Марына даведалася пра дыягназ, калі праходзіла чарговае абследаванне па пытаннях зацацця дзіцяці. Яны з мужам пражылі разам ужо 10 гадоў і марылі аб патомстве. Навіна была поўнай нечаканасцю: органы былі празмерна пашкоджаны ракам. Да смерці жанчыне заставалася 9 месяцаў. Ужо пасля ў яе парафіі гэты час параўноўвалі з перыядам паспявання і нараджэння новага чалавека. І хоць Марына заўсёды была чулівай і адкрытай на Бога і бліжняга, хвароба быццам абвастрыла гэтыя якасці, нанова адкрываючы жанчыну з яшчэ больш чароўнага боку.

“Мой маленькі крыжык”

Аўтар: Ангеліна Марцішэўская
20.02.2022 00:00

Видео